

Publicerad 2010-05-29 00:17 av Anononymom

Skolarbete, skrivet under tre veckor. Därför något osammanhängande.

Lol, novell

Ett av fingrarna började blöda. Han fortsatte spela. Han ville att det skulle blöda, tänkte fortsätta spela tills stålsträngarna hade skurit upp inte bara fingrarna, utan hela händerna. Tills öronen blödde av musiken som pumpade ur förstärkaren, musiken som han skapade. Tills hela kroppen blödde, och blodet som forsade tvättade bort skammen och skulden som brände i honom, brände tills han trodde att han skulle smälta. Det hade inte varit meningen. Det bara blev så. Han hade inte haft några onda avsikter. Visst måste de förstå det? Inte kunde de anklaga honom för att slumpen, eller ödet, eller Gud, eller vilken allsmäktig, sadistisk kraft det nu var som bestämde allt hade vänt sig mot honom? Så varför kände han denna förbannade skuld? Denna skuld, som brände hetare än tusen solar i hans bröst. Han hade försökt tvätta bort den. Så fort han hade kommit hem hade han gått in i duschen och vridit fram det varmaste vattnet som gick. Han hade stått där i timmar, och skrubbat sig över hela kroppen tills huden var röd och irriterad. Lik förbannat hade det fortsatt brinna inom honom. När det inte gick försökte han dränka det i alkohol. Gick till faderns barskåp och hällde i sig allt han såg. Men det blev för mycket, för fort. Han hade blivit medvetslös, men inte ens i denna svarta limbo hade han sluppit ifrån det han gjort. Bilder från dagen innan hade svävat framför hans ögon som febriga visioner, som halva tankar. Aldrig hela men alltid där. Nu var det bara musiken kvar. Gick inte det visste han inte vad han skulle göra.

Han visste inte vad som hade gått snett. Han hade planerat all i minsta detalj. Allt var perfekt uträknat och planerat. Ingenting skulle kunna gå fel. Hade han trott. Först hade det gått bra. Morgonen hade flutit på friktionsfritt, utan några som helst problem. Han hade vaknat kl. 07:00, ätit två smörgåsar med ost och skinka, duschat i exakt sjutton minuter och sedan klätt på sig. Samma rutin som varje dag. Hans föräldrar hade inte stört honom. De hade sovit. Det var söndag, och söndag var vilodag. För alla utom honom. Kl. 07:45 hade han stängt dörren bakom sig och lämnat sitt hem. Allt var som planerat.

Mobilen ringde. Han kunde inte höra det över ljudet från gitarren, men han kände vibrationen genom jeansen. Han ryckte till av förvåning, och fingrarna slant. Musiken gick i tusen bitar, och bara en viskning av vad de senaste tre timmarna hade ekat genom rummet dröjde sig kvar. Han stod som förstenad i flera sekunder innan en ny vibration från telefonen väckte honom. Darrande sträckte han en hand och plockade upp den. Han tittade på numret som syntes på den lysande displayen och tvekade. Så ruskade han på huvudet och tryckte på röd lur. Sedan ställde han ned gitarren, gick fram till fönstret, öppnade det och slängde ut mobilen. Han visste att det bara var en tillfällig lösning, att de skulle hitta honom till slut, men det var det bästa han förmådde. Han orkade inte något annat just nu. Han plockade upp gitarren igen och började spela på nytt.

Kl. 08:03 kom han fram till caféet. Några minuter senare än planerat, men det gjorde inget. Han hade gott om tid. En klocka plingade när han öppnade dörren, men ingen leende servitris kom springande. Givetvis inte. Inte här. Han svepte med blicken över det tomma rummet. Det var dammigt. Ostädat. Oanvänt. Naturligtvis var det det. Det fanns ingen marknad för ett café i det här samhället. Det fanns, strängt taget, ingen marknad för någonting. Han gick fram till disken. Ingen där. Som planerat. Han satte sig vid ett

fönster. Nu var det bara att vänta.

”Älskling, är du där?”

För andra gången den dagen föll musiken i bitar. Hon hade hittat honom. Han hade vetat att de skulle göra det, men han hade inte trott att det skulle gå så fort. Helvete. Vad skulle han göra nu? Han måste tänka, men det var svårt. Det där heta, brännande i bröstet som han hade försökt kväva hade flammats upp igen och gjorde det omöjligt att göra något.

”Är det något som har hänt?”

Idiot. Det är klart att hade något hade hänt. Var hon helt dum i huvudet? Åh, vänta. Det var hon. Det var alla här. Vad skulle han säga?

”Du behöver inte prata om det om du inte vill, men jag tror att det skulle vara bra för dig. Jag finns här om du ändrar dig.”

Han hörde hennes fotsteg när hon långsamt gick därifrån. Vad skulle han göra nu? Han kunde inte stanna här. Förr eller senare skulle hon komma tillbaka, och då skulle det inte gå så lätt att bli av med henne. Till slut skulle han komma, och var det något han ville undvika var det att konfrontera honom. Då återstod bara en sak. Han måste rymma. Så fick det bli. Han lade ner gitarren och såg sig omkring. Han hade inte mycket i rummet, men han behövde inte ha mycket med sig. Medan han packade gick tankarna än en gång till gårdagen, till vad som hade gått fel, vad han hade kunnat göra annorlunda.

Öde. Dött. Övergivet. Glömt. Det var många ö:n i orden han tänkte fram när han funderade hur han bäst skulle beskriva samhället han såg, samhället han hade levt hela sitt liv i. Hur fan fick man för sig att flytta hit? Vad drev en människa att flytta hit, till ett sådant här ställe? Han förstod det inte. I hela sitt liv hade han försökt utan att lyckats, och nu skulle han aldrig få veta. Efter att han tog sig härifrån skulle han aldrig mer återvända, aldrig ens tänka på det. Det hade han lovat sig själv, och han planerade att hålla det löftet. Han kollade på klockan. En timme kvar. En timme, sedan skulle han kunna lämna den här förbannade platsen och aldrig återvända. I dag hade han vaknat hemma i sin säng. I natt skulle han somna i Köpenhamn. Där skulle han kunna samla ihop nog med pengar för att ta sig till New York, och där skulle starta ett nytt liv. En timme kvar.

Fönstret var egentligen för litet för honom att ta sig ut genom, men det gick om man tog i. Han skrapade upp ena armen mot kanten, men han brydde sig inte. Fysiska skador spelade ingen roll längre. Det var tur att hans föräldrar inte var rika, tänkte han. Då hade de haft ett större hus, med en våning till, och han hade förmodligen bott på övervåningen. En sådan här flykt hade aldrig varit möjlig i så fall. Fast å andra sidan, hade de varit rika hade det kanske inte varit nödvändigt. Kanske hade han stått ut bättre om han hade haft pengar att röra sig med. Kanske hade allt gått annorlunda då. Kanske. Men nu var det inte så, och det tjänade inget till att spekulera i det. Han var tvungen att fokusera på nuet, på att ta sig så långt från sitt hem som möjligt. Hans kropp ville springa, men han tvingade den att ta det lugnt. Han var tvungen att spara på energin, han kanske skulle bli tvungen att gå hela natten. Det skulle inte duga att kollapsa på vägen. Då skulle de hitta honom och ta tillbaka honom till det där helvetet, och sedan skulle det aldrig ta slut. Han måste ta sig härifrån. Men vart? Han kände ingen som bodde i närheten, och han hade inga pengar för att ta sig vidare, även om han lyckades komma till något ställe där möjligheten fanns. Det spelade ingen roll. Han

var tvungen att ta sig härifrån, vart han kom fick han se. Följer man vägen kommer man alltid någonstans. Han började gå, och för varje steg studsade det där varma i bröstet högre upp och fast han försökte att bara fokusera på att sätta den ena foten framför den andra utan att tänka, kom tankarna tillbaka utan att han kunde göra något för att förhindra det.

Han reste sig upp. Det var dags. Han stod still en stund och kände efter. Han var lugn. Orädd. Han var väl förberedd, hade planerat allt i detalj, visste exakt vad som skulle hända. Det fanns ingen anledning att hetsa upp sig. Han kastade en blick bort mot disken. På de drygt två timmarna han hade suttit här hade han inte sett en enda människa komma in eller ut. Vilken service. Med långsamma steg gick han ut genom dörren. Den kyliga vårluften slog emot honom, men han brydde sig inte. Han hade viktigare saker att tänka på. Det tog inte lång tid innan han kom fram till sitt mål, och när han gjorde det stod han still ett tag och tänkte på allt som hade lett fram till det här. Han var tacksam, det måste han erkänna. Tacksam att han för en gångs skull hade lämnat huset för att umgås med de andra killarna, mest för att hans mor skulle sluta tjata. Tacksam för att de hade pratat om den rika gamla tanten som bodde i ett hus nära cafét och hade alla sina pengar under madrassen istället för att ha dem på banken som normalt folk. Han skakade på huvudet. Det gick inte för sig att tänka på det nu. Han måste fokusera. Efter en snabb titt för att se efter att ingen såg honom klev han över staketet runt trädgården och sprang mot husets baksida. Han hade undersökt allting innan, och visste precis hur han skulle göra. Stupröret var placerat på så sätt att man enkelt kunde ta sig in genom det öppna fönstret på andra våningen utan att synas från något håll. Perfekt för honom, med andra ord. Medan han klättrade funderade han. Varför lämnade man egentligen fönstret öppet när man hade ett helt livs besparingar under madrassen? Att hon ens vågade lämna huset var för honom ett under, men det var väl så när man hade hund, antog han. Han hade noggrant kartlagt hur tanten rörde sig, och snabbt kommit fram till att det här var det bästa tillfället. Hon lämnade två gånger dagligen för att gå ut med sin hund, kl. 10.00 och kl. 18.00. Bortsett från det levde hon hela sitt liv där inne, verkade det som. Under den vecka han hade betraktat henne hade hundpromenaderna varit den enda kontakt med omvärlden hon haft. Hon hade inte ens handlat. Han hade undrat hur hon fick tag på mat, men kommit fram till att det var oviktigt. Det enda som betydde något var att hon lämnade ett lättåtkomligt fönster öppet och att han skulle ha 30 minuter på sig att skaffa tillräckligt mycket pengar för att ta sig ifrån det här stället och starta ett nytt liv. Fönstret gled lätt upp, och han hoppade in. Han såg sig omkring. Han stod i något slags vardagsrum med en teveapparat, en fåtölj och några krukväxter, och inte så mycket mer. Han gick bort mot dörren som stod glänt i den andra änden av rummet och sköt upp den. Han kikade ut, och när han såg att kusten var klar gick han ut ur rummet och stängde långsamt dörren efter sig.

Han snubblade. Han sträckte ut handen för att ta emot sig och den skrapades mot asfalten. Fan. Det gjorde ont, men han tog sig upp igen. Han måste fortsätta. Han visste att det hade varit dumt att ta bilvägen, men han hade inget annat val. Det var den snabbaste vägen bort, och han hade bråttom. Skulle det komma någon bil skulle han höra den långt innan någon såg honom och hinna gömma sig. I ljuset av nästa gatlykta inspekterade han sin skada. Det kändes värre än det såg ut, och han bedömde att han inte behövde göra något åt det än. Bara att fortsätta. Längre fram såg han hur vägen bildade en bro. Dit skulle han ta sig, sedan kunde han sätta sig och vänta. Han hade gått länge och var trött, och han förtjänade vilan. Medan han tog sig fram emot bron vågade han för första gången fundera över vad som skulle hända nu. Han hade inga pengar,

inga vänner, ingen familj. Det enda han ägde var sig kläderna han hade på sig, till och med mobilen hade han kastat bort. Ju mer han tänkte på det desto mer hopplöst verkade det, så han bestämde sig för att inte tänka mer på det. Det skulle nog lösa sig. På något sätt skulle det nog lösa sig.

Sovrummet. Han var tvungen att ta sig till sovrummet. Han såg två dörrar från där han stod, och han chansade på den ena. Han öppnade den och svor tyst. Ett badrum. Han öppnade den andra, och den här gången hade han tur. Han kunde se en säng från där han stod, och lutad mot fotändan stod en käpp. Konstigt. Han hade aldrig sett henne använda någon. Det spelade ingen roll. Han hade inte mycket tid kvar, och han var tvungen att söka igenom rummet efter pengarna. De hade sagt att pengarna låg under madrassen, så han började där. Rev bort lakanen och lyfta madrassen ur sängen. Inget där. Det var okej. Han hade egentligen inte förväntat sig att hitta dem där. Att hon hade pengar tvivlade dock han inte på, och inte heller att de fanns någonstans i huset, det hade hans mor bekräftat. Hon hade sett lite undrande ut när han frågade, men svarat utan att kräva en förklaring. Så. Han började gå igenom garderoberna längs ena väggen. Metodiskt, en garderob i taget, utan att stressa men utan att slösa någon tid. När han hade kommit halvvägs igenom den fjärde garderoben tyckte han att han hörde något. Han stelnade till. Hon var väl inte hemma än? Nej, så kunde det inte vara. Han stod still ett tag och lyssnade, men hörde ingenting, så han ruskade av sig det och fortsatte sin genomsökning. Sedan hörde han en flämtning, och vände sig blixtnabbt om. Där stod hon, med ett vettskrämt uttryck i ansiktet. Var hade hon kommit ifrån? Helvete! Det fick inte gå så här. Hon tog ett vacklande steg bakåt och han såg att hon öppnade munnen, som för att skrika. Nej. Nej, det fick hon inte göra. Folk skulle höra, de skulle komma, de skulle upptäcka honom, och sedan skulle han aldrig komma härifrån. Det fick inte hända! Han kastade sig mot henne och famlade med händerna efter något, vad som helst, att tysta henne med. Hans fingrar kände något smalt och hårt, och utan att tänka grep han tag i det och slog med full kraft mot henne. Slaget träffade i ansiktet, och han hörde ett krasande, som om något gick sönder. Han hann inte tänka, hann inte reagera, tänkte bara på vad som skulle hända om någon fick reda på det här. Han slog igen. Och igen. Och igen. Gång på gång haglade slagen tills han stod där flämtande och svettig och hon låg på golvet och mest liknade ett blodigt bylte. Först då förstod han vad han hade gjort, och insikten slog honom så hårt att han föll på knä. Käppen föll ur hans domnade fingrar och träffade golvet med en duns. Han måste ta sig härifrån, fort. Han reste sig upp och stapplade ut genom dörren. Nerför trappan, genom en hall, ut genom ytterdörren. Hela tiden snurrade bara en enda tanke genom hans huvud: Vad skulle han göra nu?

Han satt mitt på bron, lutad mot räcket. Han visste fortfarande inte vad han skulle göra, men han brydde sig inte länge. Den där elden som vrålade i hans bröst hade slukat allt, och han kunde inte tänka längre. Borde han fortsätta? Nej, varför det? Han skulle ändå bara dö på vägen. Det var lika bra att göra slut på det nu. Lika bra att göra slut på det nu... När han väl hade tänkt tanken kunde han inte släppa den. Han reste sig upp. Han var högt upp, och floden under var kall och snabb. Inte en chans att han skulle överleva ett fall härifrån. Eller ett hopp. Han klättrade upp på räcket. För ett ögonblick svajade han, men så hittade han jämvikten och stod stilla. Han tittade upp mot himlen. Han såg stjärnor, många fler än han någonsin hade sett. Det var vackert. Plötsligt fick han tårar i ögonen. Han ville inte dö, men vad hade han att leva för? Han var en mördare, utan framtid. Han hade ingenstans att gå, ingen att ta sig till. Det var lika bra att göra slut på det här och nu. Ändå kunde han inte. Han förbannade sin feghet, att han var så fäst vid livet. Så plötsligt hörde

han något. Svagt, men ökande i styrka. Som en bil som närmade sig. Så såg han ett par strålkastare och visste att allt var över. De hade hittat honom till slut, och de skulle ta med honom tillbaka. Tillbaka till helvetet, där han hade tillbringat hela sitt liv utan att trivas en enda sekund. Det här var slutet. De hade vunnit. Han såg hur strålkastarna närmade sig, och hörde hur motorljudet växte i styrka tills det var ett enda öronbedövande vrål som matchade det han hade i bröstet. Så blundade han. De kanske hade vunnit, men han tänkte inte låta dem ta med honom tillbaka. Han lyfte högerbenet och sträckte fram det. Tvekade en sekund, med foten i luften. Så skiftade han tyngdpunkten och med ens föll han, snurrade genom vårnattens luft mot det kalla, snabba långt där nere. Han sista tanke var att nu, kanske, skulle han kunna släcka elden som brann inom honom. En fågel flög med ett skrämt skränande upp ur en buske. Stjärnorna fortsatte lysa lika klart som förut. På vägen ovanför åkte en bil förbi utan att bromsa in.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anononymom med Poeter.se id #33378 innehar upphovsrätten